

Små ting

Tidlig den dagen kom det værromslag, og snøen smeltet til skittent vann. Strimer av det rant ned fra det lille skulderhøye vinduet som vendte mot bakgården. Biler sprutet forbi på veien utenfor, hvor det begynte å bli mørkt. Men det begynte å bli mørkt på innsiden også.

Han var på soveværelset og stuert klær inn i en koffert da hun kom til døra.

Jeg er glad for at du drar! Jeg er glad for at du drar! sa hun. Hører du?

Han fortsatte med å legge tingene sine i kofferten.

Din jævel! Jeg er så glad for at du drar! Hun begynte å gråte. Du kan ikke engang se meg i øynene, kan du vel?

Så la hun merke til bildet av ungen på sen- ga og tok det.

Han så på henne, og hun tørket tårene og stirret på ham før hun snudde seg og gikk tilbake til stua.

Kom tilbake med det, sa han.

Bare ta tingene og kom deg ut, sa hun.

Han svarte ikke. Han låste kofferten, tok på seg jakken, så rundt i soveværelset før han

slo av lyset. Så gikk han ut i stua.

Hun stod i døråpningen til det lille kjøkkenet mens hun holdt ungen. Jeg vil ha ungen, sa han.

Er du gal?

Nei, men jeg vil ha ungen. Jeg får noen til å komme innom og hente tingene hans.

Du rører ikke denne ungen, sa hun.

Ungen hadde begynt å skrike, og hun tok pleddet bort fra hodet hans.

Å, å, sa hun, og så på ungen.

Han kom mot henne.

Å, Herre min Gud! sa hun. Hun tok et steg tilbake inn i kjøkkenet.

Jeg vil ha ungen.

Kom deg ut herfra!

Hun snudde og prøvde å holde på ungen i et hjørne bak komfyren.

Men han kom bort.

Han strakte seg over komfyren og klemte til med hendene rundt ungen. Slipp ham, sa han.

Forsvinn, forsvinn! skrek hun.

Ungen var rød i fieset og illskrek. I baske-

taket rev de ned en blomsterpote som hang bak komfyren.

Han presset henne opp mot veggen da, og prøvde å bryte opp grepet hennes. Han niholdt i ungen og skjøv på med all sin tyngde.

Slipp ham, sa han.

Ikke, sa hun. Du skader ungen, sa hun.

Jeg skader ikke ungen, sa han.

Kjøkkenvinduet slapp ikke inn noe lys. I halvmørket strevde han med å åpne de knyttede fingrene hennes med en hånd og med den andre grep han tak i den skrikende ungen under armen nær skulderen.

Hun kjente fingrene bli tvunget opp. Hun kjente ungen forsvinne fra seg.

Nei! skrek hun akkurat i det hendene slapp taket.

Hun ville ha den, denne ungen. Hun grafset etter den andre armen til ungen. Hun fikk tak i ungen rundt håndleddet og lente seg bakover.

Men han ville ikke slippe. Han kjente ungen glippe ut av hendene og han rykket til veldig hardt.

På denne måten ble saken avgjort.